

words

words without boundaries

เพราะแมวแฟรงก์
ผมจึงอยากมีชีวิตต่อไปอีกหน่อย
Frankie

ย็อคเคิน กุทซ์ และมักซิม เลโอ
เขียน

ปิยะกัลย์ สีนประเสริฐ
แปล

ท่านศาสตราจารย์ฉลาดมาก เป็นสัตว์ที่ฉลาดที่สุดที่ฉันรู้จัก
อาจจะฉลาดจากการอ่านหนังสือพิมพ์หรือหนังสือพวกนี้
- ย็อคเคิน กุทซ์ และมักซิม เลโอ

การอ่านดีจากรากศัพท์สัตว์

คำนำสำนักพิมพ์

ถ้าคุณเคยสงสัยว่า “จะเป็นอย่างไรถ้าสัตว์เลี้ยงพูดคุยกับเราได้” หนังสือเล่มนี้อาจจะเหมาะกับคุณ

แต่ถ้าคุณคิดว่าเป็นหนังสือน่ารัก ๆ ที่บอกเล่าความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับแมวแสนอบอุ่นหัวใจชวนน้ำตาไหล คุณก็อาจจะต้องคิดใหม่

เพราะนี่คือเรื่องราวสุดปั่นป่วนที่จะเปลี่ยนมุมมองที่คุณมีต่อโลกและชีวิตโดยสิ้นเชิง หนังสือเล่มนี้จะพาทุกคนไปสำรวจความยุ่งเหยิงวุ่นวายและความซับซ้อนของมนุษย์ผ่านสายตาของแพรงกี้ แมวที่พูดภาษามนุษย์ได้

แพรงกี้คือผู้รุกรานที่มาในรูปแบบของแมว

คุณต้องการคำตอบของชีวิตอย่างนั้นหรือ งั้นก็สร้างปัญหาสิ!

การพบกันที่แสนพิเศษระหว่างชายผู้อยากตายกับแมวพูดได้ในครั้งนี้จะกระตุ้นความสุขในหัวใจคนยุคใหม่ที่เต็มไปด้วยความวิตกกังวลอันเจียบงัน ให้คุณเข้าใจว่าแท้จริงแล้วการที่ต้องเผชิญกับความทุกข์ใจแสนสาหัส ไม่ได้ทำให้คุณสูญเสียความหมายของชีวิต

และบางทีการที่มีใครอยู่เคียงข้างในช่วงเวลาอันเปราะบางก็อาจจะทำให้ทุกอย่างดีขึ้นโดยที่คุณคาดไม่ถึง แม้ว่าผู้ที่อยู่เคียงข้างจะเป็นแค่แมวกวน ๆ ตัวหนึ่งก็ตาม

คำนำผู้แปล

เมื่อแรกได้รับมอบหมายให้แปลหนังสือเล่มนี้ ก็เกิดความคิดว่าเป็นหนังสือเกี่ยวกับแมวอีกแล้ว แต่พอได้อ่านเนื้อเรื่องก็รู้สึกสนุกและมีอารมณ์ร่วมไปด้วย เป็นเรื่องราวที่ได้อ่านจากมุมมองที่ไม่คุ้นเคย ได้รู้จักชีวิตสัตว์ต่างๆ ที่อาศัยอยู่ในเขตชานเมืองผ่านอารมณ์ขัน แม้บางครั้งเป็นเรื่องเศร้า แต่การที่มี “เพื่อน” หรือสิ่งมีชีวิตที่เราผูกพันด้วย คอยสะกิดเตือนสติเรา (ไม่ว่าจะตั้งใจหรือไม่ตั้งใจก็ตาม) คอยเป็นห่วงเป็นใย คอยดูแลกันและกันในด้านต่างๆ อาจทำให้ชีวิตที่ยากลำบากของเรานิ่มนวลยิ่งขึ้นอีกนิด ขอฝากเจ้าแมวหนุ่มแพรงก็ไว้กับผู้อ่าน เพื่อว่าบางทีใครอ่านแล้วอาจจะได้ค้นพบ “ความหมายของชีวิต” ของตัวเอง และทำให้โลกใบนี้น่าอยู่ขึ้นอีกสักนิดก็เป็นได้

ปิยะกัลย์ สินประเสริฐ

“อะไรทำให้ชีวิตยากลำบากแบบนี้”
“มนุษย์?”

- ภาพยนตร์เรื่อง รักฝังใจ¹

¹ *An Affair to Remember* (ค.ศ. 1957)

เส้นเชือก

ว่ากันว่า เรื่องราวเรื่องหนึ่งเริ่มต้นขึ้นเบื้องหน้า ตรงจุดเริ่มต้น แต่ฉันเป็นแมวหนุ่มที่ไม่รู้เรื่องอะไรเกี่ยวกับเบื้องหน้าและจุดเริ่มต้นเลย มนุษย์มีกฎเกณฑ์มากมายก่ายกองว่าต้องทำอะไรกับชีวิตบ้าง ทำนั่นสิ ทำนี่สิ! ถามจริงเถอะ ให้นำเบือทั้งกตตัน ไม่เอาด้วยหรือ หรอก ด้วยเหตุนี้ฉันจึงเริ่มเรื่องขึ้นมาง่าย ๆ ตอนไหนสักตอน อาจจะมีเบือเป็นเบือหน้าก็ได้ หรือไม่ก็เป็นจุดเริ่มต้น

นี่เป็นช่วงเวลาที่ดี ยามเย็นอบอุ่นและยังไม่มืด พวกผึ้งร้องหึ่ง ๆ กันอยู่ที่ต้นลินเดน ในยามเย็นแบบนี้ฉันอยากจะแวะไปทักทายท่านศาสตราจารย์สักหน่อย ท่านศาสตราจารย์คือใครนะหรือขอเล่าทีหลังแล้วกัน เพราะมันไม่ได้เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้เลย

ฉันเดินตามถนนสายหลักที่ตัดผ่ากลางหมู่บ้าน ผ่านริมทะเลสาบที่หญ้าขึ้นท่วมสูงและกินตักเตนไปสองสามตัว ข้อดีของตักเตนคืออะไรนะหรือ พวกมันไม่เคยไวยวายเวลาที่เรากินเข้าไป ตรงข้ามกับพวกนก พวกนกน่าจะเล่นใหญ่ทุกครั้ง “อย่ากินฉันเลยนะ! ฉันเป็นแม่นก! มีลูกน้อยลึบตัวอยู่ในรัง!” โอเวอร์ที่สุด แต่ทุกครั้งที่พวกมันทำแบบนี้ ฉันจะหยุดยืนเป็นถั่วโง่ พลังคาบนกไว้ในปากและรู้สึกแสบไปชั่วขณะ

ฉันเดินผ่านโบสถ์ประจำหมู่บ้าน ผ่านบ้านนกผูกพัน ผ่าน โถงของเจ้าไฮนซ์อ้วน (หมารีอตไวเลอร์) ผ่านกองขยะเปียก สองกองที่ไม่มีอะไรดี ๆ อยู่เลย ของที่พอใช้ได้ก็ไม่มี มีแต่ กากกาแฟ เปลือกไข่ เปลือกมันฝรั่ง เปลือกแอปเปิล ขอแนะนำ อะไรหน่อยนะเจ้าพวกมนุษย์ กองขยะเปียกที่มีแต่เปลือกเนี่ย ทำให้พวกนายดูขี้ตืดมาก

เดินผ่านเนินทรายกองใหญ่ที่ไม่ไกลนักก็เข้าสู่เขตป่า และเมื่อเข้าไปแล้ว โลกก็สิ้นสุดลง ฉันค่อย ๆ ก้าวบดปายไปข้างหน้า อย่างอารมณ์ดี ซิลมาก ซาลาลัลลา ซาลาลัลลาอยู่ในแสงอัสตง ที่โผล่ลอดรั้วไม้ฉันทายืนอยู่ในสวนของบ้านร้างหลังนี้ ทุกคนเรียกมันว่า *บ้านร้าง* เพราะอยู่มาวันหนึ่ง ผู้คนจากในเมืองที่เคยมาอาศัยอยู่ที่นี่ทุก ๆ หน้าร้อนก็ไม่มาอีกเลย

หน้าต่างทุกบานที่ปิดอยู่มีม่าน และในช่วงหน้าหนาวลมก็พัดหวัดหวิวผ่านบ้านร้างนี้ไป เจ้าไฮนซ์อ้วนผู้โง่งมจึงแอบบอกว่า มีมนุษย์หมาป่ากลุ่มหนึ่งอาศัยอยู่

แต่กลับมาเข้าเรื่องกันเถอะ! ฉันเกือบจะเดินผ่านบ้านร้างไปแล้วตอนเห็นผู้ชายคนหนึ่งที่นั่ง ในบ้านร้างหลังนั้น! ทำเอาฉันเหวอเสียจนต้องหลบเข้าไปในพุ่มไม้ เพราะกลัวทางจุกตูด ฉันนั่งอยู่ตรงนั้นและคิดว่า *เวรละ แฟรงก์ ทำไงดีเนี่ย*

ฉันอยากจะวิ่งหนีกลับไปทันทีและเล่าให้ทุกคนที่ฉันรู้จักฟังถึงเรื่องน่าตื่นเต้นนี้ แต่ถ้าทำแบบนั้น ฉันจะโดนยิงคำถามใส่แน่นอน ชายคนนั้นหน้าตาเป็นยังไงล่ะ แฟรงก์ กลิ่นเขาเป็นยังไงล่ะ แฟรงก์ เขามีอะไรให้กินบ้างล่ะ แฟรงก์ นายแน่ใจจริง ๆ นะว่าเขาไม่ใช่มนุษย์หมาป่านะ แฟรงก์

เมื่อจู่ ๆ บ้านร้างก็ไม่ร้างอีกต่อไป จะมีคำถามตามมามากมาย แต่ละตัวย่อมอยากรู้รายละเอียด แล้วพอไม่มีให้ ฉันก็ต้องยืนมืออยู่ตรงนั้น

ฉันเลยทำสิ่งที่แมวหนุ่มที่ดีทุกตัวจะทำในสถานการณ์นี้ นั่นก็คือซุ่มดูอยู่หลังพุ่มไม้

เงี่ยหูฟัง

ซุ่มดู

เงี่ยหูฟัง

ซุ่มดู

ทำแบบนี้บ่อยสักหนึ่ง ขอย่อเลยแล้วกัน เพราะนอกจากนี้ ก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้นเลย

เงี่ยหูฟัง

ซุ่มดู

และทำแบบนี้ไปเรื่อย ๆ

จากนั้นฉันค่อย ๆ ย่องเข้าไปใกล้อย่างเบา ๆ มองในระยะห่างเท่าหางแมวของตัวเองผ่านหน้าต่างบานใหญ่เข้าไปแล้วเก็บรายละเอียด

รายละเอียด 1 มีผู้ชายคนหนึ่งอยู่จริง ๆ

รายละเอียด 2 เขายืนอยู่บนเก้าอี้ตัวหนึ่ง

รายละเอียด 3 มีเชือกเส้นหนึ่งห้อยลงมาจากเพดานห้อง

รายละเอียด 4 ชายคนนั้นคล้องเชือกไว้รอบคอตัวเอง

รายละเอียด 5 เสริมจากรายละเอียด 4 เชือกเส้นนั้นหนา

เป็นที่สุด

เอาจริง ๆ ฉันไม่เคยเห็นเชือกที่อลังการงานสร้างขนาดนี้มาก่อนเลย ปกติฉันชอบพวกด้ายนะ ชอบออกเลย ตอนที่ยังอยู่กับยายแอม่าแบร์รีควิทซ์นะ เราเล่นเชือกกันแทบทุกวัน แต่ไม่เคยมี

มนุษย์มาห้อยอยู่ มีแค่หนูเป็นบางครั้ง ซึ่งก็ไม่ใช่หนูจริงๆ หรือ เป็นหนูที่ทำจากฝ้ายนะ ถึงแม้พวกมนุษย์จะพากันคิดว่าพวกแมวอย่างเราอาจคิดว่าเป็นหนูจริงๆ ก็เถอะ พวกเราไม่เชื่อหรอก เราไม่ได้โง่งนี่

และเมื่อฉันได้เห็นเชือกสวยามเก็นคาดเส้นนี้ ฉันก็คิดถึงยายเฒ่าแบร์โควิทซ์ขึ้นมาทันที และคิดถึงช่วงเวลาที่ดีที่สุดของชีวิตฉันที่ไม่ได้ยาวนานนัก เพราะวันหนึ่งยายเฒ่าแบร์โควิทซ์ก็ล้มลงในสวน จากนั้นครู่เดียวก็มีชายชุดขาวทั้งตัวสองคนเข้ามาดันยายเฒ่าแบร์โควิทซ์เข้าไปในรถที่มีไฟกะพริบอยู่บนหลังคารถ แล้วฉันก็ไม่ได้เห็นยายเฒ่าอีกเลย

หัวใจของฉันอ่อนวบเล็กน้อยเมื่อนึกถึงด้วยความทรงจำทั้งหมดนั้น และถ้าจะให้ดีที่สุดก็อยากจะตะโกนไปบอกชายคนนั้นว่า “พีที่ครับพี! พีที่เล่นเชือกอยู่นะ! เจ๋งสุดๆ ไปเลย! ขอเล่นด้วยได้ไหม”

แต่ฉันทำไม่ได้

เลยต้องทำแบบนี้แทน ฉันรวบรวมความกล้าทั้งหมดที่มีกระโดดขึ้นไปบนขอบหน้าต่างและมองเข้าไปข้างใน ชายคนนั้นยืนอยู่บนเก้าอี้ มีเชือกคล้องรอบคอ แล้วเขาก็มองเห็นฉันและดูประหลาดใจ แต่ไม่ได้ประหลาดใจในทางที่ดี เขามองฉันด้วยสายตาไม่พอใจ อ้าและหุบปากเหมือนกับปลาการ์ป เขาพูดอะไรกับฉันที่ฉันไม่เข้าใจ เพราะเขาอยู่หลังกระจกหน้าต่างและฉันอยู่ข้างหน้า แหงอยู่แล้วละ

ฉันเริ่มขยิบตา นี่คือข้อมูลสำคัญสำหรับมนุษย์เลยนะ เมื่อแมวขยิบตา มันก็เปรียบเหมือนกับการยิ้ม การขยิบตาหมายถึงทุกอย่างเข้าที่เป๊ะ ฉันอารมณ์ดีทีเดียว เป็นไงล่ะ ฉันขยิบตาแทบบ๊ออยู่ตรงขอบหน้าต่าง แต่ชายคนนั้นเหมือนจะโง่งม

ตูดหมาเท่ากับเจ้าไฮนซ์ฮั้วนและไม่เกิดอะไรเลย

เขาโบกไม้โบกมือมาทางฉันแทน ฉันยกอุ้งเท้าขาขึ้น เพื่อให้ดูว่า นี่ ทุกอย่างเรียบร้อยดี! ฉันเข้าใจนายนะ เวลาที่เราเล่นกับเชือกก็วุ่นวายแบบนี้เหมือนกันแหละ แต่เอาจริง ๆ การโบกไม้โบกมือดูหลอนอยู่ ฉันจึงเลียขาเพื่อสงบจิตสงบใจ เพราะฉันตื่นเต้นมากที่เดียวและไม่รู้ว่า *ตอนนี้จะทำยังไงดี แพรงก็*

แล้วจู่ ๆ ทุกอย่างก็เกิดขึ้นเร็วมาก ชายคนนั้นปลดเชือกออก กระโดดลงมาจากเก้าอี้ ประตูบ้านร้างเปิดผาง ชายคนนั้นนั่งมาง่าหู ฉันกระโดดลงจากหน้าต่าง เขาคว้าอะไรบางอย่างและขว้างมาที่ฉัน ฉันวิ่งหนีไปแต่แข่งข่าอ่อนแรงด้วยความตกใจ เหลวเป็นโจ๊กเลย! ฉันมองเห็นเงาที่ใกล้เข้ามา บางอย่างลอยตามหลังและพุ่งชนหัวฉัน

จากนั้นฉันก็ไม่รับรู้อะไรอีกเลย

เสียงแรกที่ฉันกลับมาได้ยินอีกครั้ง คือเสียงลมที่กระซิบอะไรบางอย่างกับฉัน ฉันพยายามตั้งใจฟังให้ชัด ๆ แต่ก็ไม่เข้าใจเลยว่าลมพูดว่าอะไร ฉันนอนอยู่บนพวงหญาหน้าบ้านร้าง ง่วงเกินต้าน และไม่ขยับตัวสักนิด ฉันแทบจะลืมตาไม่ขึ้น และลมก็พร่ำกระซิบบอกจนฉันรับรู้ว่ามีอะไรบางอย่างเป็นพิษร้ายแรง เป็นพิษร้ายแรงต่างหาก ชายที่ยืนอยู่เบื้องหน้าฉันค้อมตัวลงมาและพูดกับฉันอยู่ ชายคนนั้นเอาเท้าเขี่ยราวกับฉันเป็นซากหนูตายหรืออะไร เขาพูดว่า “โอเคไหม” ช่างเป็นคำถามที่โง่พอสมควรนะ เพราะเห็นอยู่แจ่มแจ้งว่าฉันไม่โอเค จากนั้นฉันก็ง่วงมากจนผล็อยหลับไปอีกหน

พอตื่นขึ้นมาอีกครั้ง ตอนแรกฉันไม่รู้ว่าตัวเองอยู่ที่ไหน ฉันค่อนข้างวิงเวียนและแอบมองไปรอบ ๆ ตัวอย่างระมัดระวัง

แต่ก็เพียงช่วงสั้นๆ เท่านั้น ฉันเห็นเชือกอกลงการเส้นนั้นห้อยลงมาจากเพดานและจำทุกอย่างได้หมด ฉันนอนอยู่ในบ้านร้าง! บนโซฟาตัวหนึ่ง ถ้าอยากรู้รายละเอียดที่ชัดเจนละก็ ใต้ร่างฉันมีกระดาษ อาจเป็นหนังสือพิมพ์เก่าหรืออะไรทำนองนั้น ฉันมองเห็นชายคนนั้นนั่งอยู่บนเก้าอี้หวมฝั่งตรงข้าม เขาถือโทรศัพท์มือถือเครื่องเล็กแบบหูละพุดอย่างตื่นตระหนกกับใครบางคน ไม่รู้หรือกว่าใคร แต่ฉันบอกพวกนายได้อย่างชัดเจนเลยว่าเขากำลังพุดเรื่องอะไรอยู่ เรื่องของฉันนี่เอง

ชายคนนั้นพุดใส่โทรศัพท์ว่า “ผมเจอแมวเหมียวตายตัวหนึ่งครับ คุณช่วยแะมาได้ไหม แมวเหมียวดูเหมือนจะตายแล้วจริงๆ ครับ แต่ผมไม่ใช่สัตวแพทย์ ก็เลยโทร.หาคุณ ไม่ครับ มันไม่ใช่แมวเหมียวของผม! ฟังนะ ผมไม่รู้ว่าไอ้แมวเหมียวบ้านี้เป็นของใคร มันหน้าตาเป็นยังไง สำคัญด้วยเหอครับ มันก็หน้าตาเหมือนแมวเหมียวธรรมดาทั่วไปนี่แหละ! ลายทางสีเทา ขี้เรื้อนนิดหน่อย หูข้างหนึ่งแหว่งเล็กน้อย ไม่ครับ ผมไม่รู้ว่ามันตายเพราะอะไร! ครับ ผมเจอมันในสวนของผม ฟังนะ...โอเคครับ ที่อยู่ของผมคือ...ไม่ครับ เจ้าเหมียวมัน...”

“ฉันเปนเงวหนู่มมม” ฉันบอก

ทำแบบนี้ไม่ฉลาดเลยจริงๆ ท่านศาสตราจารย์ที่พวกนายจะได้รู้จักต่อไปพุดอยู่บ่อยๆ ว่าฉันต้องใช้ชีวิตให้ฉลาดกว่านี้ไม่อย่างนั้นฉันจะประสบปัญหาอีกมากมายหลายอย่าง

แต่ฉันก็แค่มโหนะ ตอนแรกฉันโดนฟ้าดปังตาย แล้วหมอนี้ยังมาเรียกฉันว่า *แมวเหมียว* อยู่ได้ ทั้งที่ฉันเป็นแมวหนู่มไร้ที่ตีแท้ๆ!

“อะไรนะ” เขาพุด

“ฉันแปงแมวหนุ่ม!”

ภาษามนุษย์ของฉันค่อนข้าง...อ่อนด้อย? หัวของฉันด้วย จากไอ้ของที่ลอยมาโดนฉัน ฉันต้องท่องคำเหล่านั้นซ้ำไปซ้ำมา จนกระทั่งพูดออกมาได้ว่า “ฉันเป็นแมวหนุ่ม!”

ชายคนนั้นจ้องมองฉันราวกับฉันเป็นสัตว์ประหลาด

ประสบการณ์บอกฉันว่าเมื่อแมวหนุ่มเอื่อยอะไรออกมา พวกมนุษย์ จะตอบสนองได้ประหลาดสุดๆ เสมอ เป็นแบบนี้ตลอดเลย! ดังนั้นฉันจึงไม่พูดอะไรมานานแล้ว ครั้งสุดท้ายคือที่ร้านค้า ประจำหมู่บ้าน ผู้หญิงคนหนึ่งทำอะไรวิ่งลงมาจากรถจ่ายตลาด และฉันก็พูดกับเธอว่า “สวัสดีครับ มาตาม นี่ใช้ถุงเก็บฝุ่นของคุณ ไหมครับ”

แล้วผู้หญิงคนนั้นก็วิ่งกรี๊ดร้องหนีไป วิ่งลงไปจนสุดถนน ประจำหมู่บ้าน ไอ้ถั่วโง่เอ๊ย!

ภาษามนุษย์ง่ายมาก คำแรกที่ฉันพูดคือคำว่า *หิมะ* และ จากนั้นคำอื่นๆก็ตามมาทันที ในบ้านพักพิงสัตว์ สัตว์หลายตัวพูดภาษามนุษย์ ยายแฉ่าแบร์เควิทซ์ก็พูดภาษามนุษย์ ส่วนโทรทัศน์ ของยายก็พูดภาษามนุษย์เช่นกัน

แต่ก่อนฉันพูดภาษามนุษย์ได้คล่องกว่าภาษาแมวอีก

ตอนนี้ฉันพูดได้สิบภาษาหรือประมาณนั้น ไม่นับว่ามากมาย อะไร ท่านศาสตราจารย์พูดได้ยี่สิบเจ็ดภาษา ได้แม้กระทั่ง ภาษาแพะที่ไม่ค่อยมีใครพูดได้นอกจากพวกแพะเอง แน่نونว่า ถ้าไม่มีภาษา แมวหนุ่มอย่างเราก็จะหลงไปไร้ทิศทาง และฉัน จะบอกพวกนายไว้เลยนะว่าทำไม เพราะความหลากหลาย ทางสายพันธุ์ยังไงละ เราไปเจอสัตว์อื่นที่พูดภาษาอื่นได้ทุกที่ และเราก็กินทุกตัวไม่ได้ หรือจะไปฉีกมันออกเป็นสองส่วนหรือ

เล่นจนตายก็ไม่ได้ เพราะมันเลยต้องพูดคุยกันไง มันก็ประมาณนั้นแหละ ฉันไม่ได้คิดขึ้นมาเองหรอกนะ อย่างเวลาฉันเข้าไปในป่าแล้วเจอนกฮูกตัวยักษ์ที่ชอบนั่งอยู่ตรงนั้น มันนั่งอยู่บนกิ่งไม้ทั้งวันและจ้องมองอย่างกตสัน แต่เวลาที่ฉันไปเจอนกฮูกยักษ์ตัวนั้น ฉันจะพูดภาษานกฮูกอย่างเป็นมิตรสุดๆว่า “ว่าไง นกฮูกเป็นไงบ้าง”

และมันจะตอบว่า “ก็ไม่มี”

ฉัน “ใช่ ก็ไม่มี สู้ๆนะ นกฮูก!”

มัน “ได้เลย เฟรงกี้!”

เห็นไหม ขนาดกับนกฮูกที่ทั้งวันแค่งอยู่บนกิ่งไม้ก็คุยกันได้ทุกอย่างสุดๆ พวกเดียวที่ทำให้ตัวแปลกประหลาดเวลาที่ฉันเอ่ยปากพูดขึ้นมาก็คือมนุษย์

ชายคนนั้นยังจ้องมองฉันอยู่พร้อมกับอ้าปากค้าง เขากลัวจนขนหัวลุก ฉันได้กลิ่นเลยละ เขาคุ่นคิดอย่างหนัก ฉันดูออก พลังคิดว่า หุบปากเฉยๆ ไว้ดีกว่า เฟรงกี้ และคอยทำตามแบบนี้มนุษย์จะเสียสติแน่นอน เพราะเขาไม่รู้ว่าตัวเองบ้าหรือเปล่า เจ้าแมวหนุ่มพูดได้จริงๆ หรือ เป็นไปได้หรือ เราบ้าหรือเปล่านะ

ชายคนนั้นเฝ้าสังเกตฉันอยู่พักหนึ่ง พอเห็นว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้นและฉันไม่ได้พูดอะไรอีก เขาก็เอนตัวลงพิงเก้าอี้โน้มอย่างโล่งใจและหุบปากลง เขาสายหัว ยิ้มและพูดว่า “เฮ้อ คิดอะไรบ้าๆเนี่ยเรา”

แล้วฉันก็พูดว่า “ไม่ใช่เรื่องบ้าๆนะ!”

ชายคนนั้นเหมือนโดนฟ้าดอย่างจัง! ใบหน้าซีดขาวราวกับตุตควางที่เดียว

ฉันปลื้มใจนิดหน่อย เอาจริง ๆ ก็มากกว่านิดหน่อยแหละ มันเป็นเรื่องดีนะเวลาที่มนุษย์ให้ความเคารพเรานะ ไม่อย่างนั้นเราก็จะรู้สึกไม่ค่อยปลอดภัยเมื่ออยู่ต่อหน้าพวกเขา พวกเขาอาจจะเตะเราหรือโยนของไล่หลังเราก็ได้ ซึ่งตอนนี้ชายคนนี้จะเคารพฉันแล้ว

เคารพไปชั่ววินาที

หลังจากผ่านไปครึ่งใหญ่ ชายคนนี้ก็เอ่ยขึ้นว่า **“นายพูดได้หรือ”** ฉันคิดว่ายินดีด้วยนะ เพิ่งรู้หรือนี่ เขาพูดกับฉันซ้ำ ๆ เสียงดัง ฉันเคยดูหนังเรื่องหนึ่งกับยายเฒ่าแบร์โควิทซ์ ในหนังมีชายกลุ่มหนึ่งนั่งอยู่ที่กองไฟ พูดกับชายอีกกลุ่มที่มีภรรยาตบหน้าและชนนกระจอกเทศบนหัว เป็นแบบนี้เลยจริง ๆ ชายหนึ่งโน้มน้าวพูดกับกลุ่มชายชนนยกอย่างกับพวกเขาเป็นคนบัญญัติที่บส่วนชายคนนี้พูดว่า **“ฉัน.ริชาร์ด.โกลด์”**

เขาเอานิ้วจิ้มหน้าอกตัวเองขณะพูด

ฉันคิดว่ามันแปลกมาก แต่ก็ตลกด้วย เลยเอานิ้วจิ้มหน้าอกตัวเองเช่นกันและพูดว่า **“ฉัน.แฟรงก์”**

ชายคนนี้ **“หัวหน้า.เจิบ.โอม.โอ้ยนะ”**

ฉัน **“เจิบ.โอ้ย-โอ้ย!”**

ชายคนนี้ **“ฉัน.ขอ.โทษ”**

จากนั้นก็ดูเหมือนว่าชายคนนี้ไม่รู้ว่าจะพูดอะไรต่อดี เขาค่อย ๆ ยืดอุ้งเท้าออกและวางลงบนอุ้งเท้าของฉันครู่สั้น ๆ และบอกว่า **“ไม่.ต้อง.กลัว”**

ฉันชอบที่เขาทำนะ และพอเขาทำตัวดีแล้ว ฉันก็คิดว่าเราจะพูดเรื่องสำคัญกันได้เสียที

ฉัน **“หมา-หมา? หิว!”**

ฉันขึ้นไปในห้องและปากของตัวเอง

ชายคนนี้ “หมา-หมา? นาย? เดี่ยวเอาอาหารมาให้นะ!”

ฉันคิดว่านั่นคือคำพูดจริงจั่งคำแรกๆ ที่ชายผู้มีนามว่าริชาร์ด

โกลด์ เอ่ยออกมา

ทดลองอ่าน

2

แฟรงก์บอย

เพื่อไม่ให้พวกนายแปลกใจกัน ตั้งแต่นี้เป็นต้นไปฉันจะเรียกชายที่ชื่อว่าริชาร์ด โกลด์ คนนี้อย่างง่าย ๆ ว่าโกลด์ ด้วยเหตุที่ว่ามันสั้นกว่าและฟังดูดีกว่า เรื่องราวนี้จะดำเนินไปอีกพักหนึ่ง และฉันไม่ยอมให้มีคนชื่อริชาร์ดอยู่ในเรื่องราวของฉัน ไม่ใช่ความผิดของเขาหรอกที่มีชื่อแบบนี้ แต่ชื่อนี้ละ ลงดังไปเถอะ

ฉันคุ้นเคยกับชื่อที่เป็นขยะดี แม่เคยเรียกฉันว่าเจ้าหมายเลข 5 พี่น้องของฉันได้ชื่อว่าหมายเลข 1 หมายเลข 2 หมายเลข 3 หมายเลข 4 หมายเลข 6 และหมายเลข 8 ส่วนหมายเลข 7 ไม่ได้เอามาตั้ง เพราะแม่บอกว่าเลข 7 เป็นเลขแห่งความโชคร้าย ดังนั้นเจ้าหมายเลข 7 จึงมีชื่อทางการว่าหมายเลข 8 แต่ชื่ออย่างไม่เป็นทางการคือหมายเลข 7 ส่วนชื่อเล่นก็คือ 78

ต่อมา พอไปอยู่ในบ้านพักพิงสัตว์ มนุษย์ที่นั่นก็เรียกฉันว่าเจ้าเครานม เพราะคางฉันเป็นสีขาว แล้วความน่านับถือของฉันก็หมดสิ้นไป สัตว์ทุกตัวหัวเราะเยาะฉันกับชื่อของฉัน เจ้าเครานม! แม้กระทั่งหมาปิ้งกิ้งแคระในกรงข้าง ๆ ที่หน้าตาเหมือนกับเอาเศษเหลือของสัตว์ตัวอื่นมาประกอบกันแล้วขันนอตให้เป็นตัว

ยังซ้ำเลย

มีอยู่ช่วงหนึ่งครอบครัวหนึ่งที่มีลูกๆ มารับฉันไปและตั้งชื่อให้ใหม่ว่า “แฮร์แบร์ท” บางครั้งก็เรียกว่า “แฮร์แบร์ท”¹ พวกเขาทุกคนคิดว่ามันตลกและน่ารักดี ส่วนฉันคิดแค่ว่าทำไมจิตใจโหดร้ายกันขนาดนี้

พวกเด็กๆ นะโหดเหี้ยมที่สุด ชอบเอาไฟแช็กมาจ่อเล่นที่หางของฉัน หรือไม่กี่โยนตัวฉันกันไปมาเหมือนเป็นลูกบอล และร้องว่า “บินไปเลย คุณเครา” ด้วยความหวาดกลัวฉันจึงเอากรงเล็บข่วนเป็นทางยาวบนใบหน้าเด็กคนหนึ่ง แล้วก็ข่วนซ้ำทันที เป็นเรื่องนองเลือดทีเดียว ทำยที่สุดฉันจึงต้องกลับไปนั่งอยู่ที่บ้านพักพิงสัตว์

และมีชื่อว่าเจ้าเครานมอีกรอบ

ตอนที่ฉันคิดไปแล้วว่าจะต้องซื้อเครานมไปตลอดชีวิตอยู่มาวันหนึ่งยายเฒ่าแบร์โควิทซ์ก็มายืนหน้ากรง ยายมองฉันลูปหัวฉันแล้วบอกว่า “เครานม? นี่คือชื่อของแกเธอ แม่เจ้าไว้อย!” ยายเฒ่าเป็นสุภาพสตรีที่ดีพร้อม แต่คำพูดของยายเฒ่าไม่ได้พร้อมจะดีสักเท่าไร

ถ้าหากทุกวันนี้ฉันพูดอะไรที่ไม่ค่อยดีงามนัก ก็ขอให้พวกนายรู้ไว้ว่านี่ไม่ใช่ความผิดของฉันนะ แต่เป็นเพราะความผิดพลาดในการเลี้ยงดูและการศึกษาต่างหาก

ยายเฒ่าแบร์โควิทซ์พาฉันไปด้วยและครุ่นคิดที่บ้านอยู่สองสามวัน ระหว่างนั้นก็ฟังเพลงไปด้วยหลายเพลง ซึ่งเป็นเพลงของชายอเมริกันคนหนึ่งที่ยายเฒ่าเรียกว่าแฟรงก์บอย

¹Herr Bert แปลว่า คุณเครา สะกดและเว้นวรรคต่างจากชื่อ Herbert (แฮร์แบร์ท)

ชีนาตรา แพรงก็บอยคนนี่ร้องเพลงเพราะมาก ถึงจะไม่เพราะเท่า นกตีดีใหญ่² แต่สำหรับมนุษย์แล้วก็โอเคแหละ อย่างไรก็ตามก็ดี ยายเฒ่าแบร์โควิทซ์พูดกับฉันว่า “แพรงก็ ชอบชื่อนี้ไหมล่ะ” ฉัน คิดว่าว้าว และเกือบจะเป็นลมไปด้วยความตื่นเต้นดีใจ ต่อจากนั้น ฉันวิ่งไปทั่วหมู่บ้านพร้อมกับตะโกนบอกทุกคนว่า “ฉันคือแพรงก็! ฉันใช้ชื่อของแพรงก็บอยจากอเมริกา!”

เอาละ ตอนนั้นพวกนายก็รู้แล้วว่าฉันได้ชื่อสุดเท่นั้นมาได้ยังไง แต่ฉันไม่ได้อยากเล่าเรื่องนี้ให้ฟังเสียหน่อย

ที่จริงฉันอยากเล่าเรื่องที่ต่างออกไปโดยสิ้นเชิงมากกว่า แต่ฉันก็ออกนอกเรื่องได้รวดเร็วเหลือเกิน จึงมักพูดกับตัวเองว่า นายจะหลุดไฟกัสนขณะเล่าเรื่องไม่ได้นะ แพรงก็ แต่มันไม่ง่ายเลย เพราะฉันเองก็ไม่ว่าจริงๆ แล้วไฟกัสนคืออะไร รู้แค่เราจะให้มัน หลุดไปไม่ได้ เอาละ ถึงไหนกันแล้วนะ

ฉันนอนอยู่บนโซฟาในบ้านร้างและฟังเสียงชายคนนั้น คนที่ ต่อไปนี่ฉันจะเรียกว่าโกลด์เดินไปเดินมาอยู่ในบ้าน ประตูหลายบาน เปิดเข้าเปิดออก ดูเหมือนเขาซ่อนอาหารไว้ทั่วทุกที่ และการนี้ถึง อาหารก็ทำให้ฉันแทบบ้า นอกจากตึกแตกกับปลั๊กกรอกเก่าๆ ที่ห้อยออกมาจากถังขยะแล้ว ก็ไม่มีอะไรตกถึงห้องฉันเลย แต่แน่นอนว่าฉันเองก็กลัวเหมือนกัน ฉันไม่เคยรู้จักโกลด์มาก่อน ไม่เคยเข้ามาในบ้านร้างหลังนี้ แต่ฉันอยากรู้ อยากเห็นเป็นที่สุด เช่นกัน เลยกระโจนลงจากโซฟาแล้วเดินดูรอบๆ

ฉันยังเดินโง่งมอยู่บนสี่เท้า และแป็บเดียวก็ต้องตกใจมาก เพราะมีแมวหุ้มอีกตัวอยู่ที่นั่น หางฉันชูชันราวกับไม้กวาดเก่าๆ ฉันขู่ฟ้อ แต่แล้วก็รู้สึกแปลกๆ ชึ้นมา เจ้าแมวหุ้มหน้าตา

² นกที่พบได้แพร่หลายในยุโรป เป็นนกที่มีเสียงร้องต่างกันกว่า 40 แบบ

เหมือนฉันเลย แต่เป็นสีดำเท่านั้น แล้วฉันก็เข้าใจทันทีว่า อ้อ ฉันกำลังยืนอยู่หน้าโทรทัศน์จอใหญ่และจ้องมองแผ่นกระจกหน้าจอยุ่ในเือง

ฉันเคยเห็นโทรทัศน์มาบ้าง แต่เครื่องนี้ช่างใหญ่โต มันใหญ่จนเหมือนไม่มีที่สิ้นสุด แม่เจ้าไว้ย!

ฉันชอบโทรทัศน์ โดยเฉพาะเวลาที่มีสัตว์ในรายการ ที่ชอบที่สุดคือภาพยนตร์สัตว์เกี่ยวกับเพนกวินที่ยืนหน้าภูน้ำแข็งท่ามกลางพายุหิมะและรอยย่นพลาสติกตัวเนิ่นนานไม่รู้จบ ฉันไม่เข้าใจพวกมันเลย แต่ฉันก็อยากจะคุยกับเพนกวินสักตัวเกี่ยวกับชีวิตของมันเหมือนกันนะ

เวลาที่มนุษย์แสดงในภาพยนตร์มันน่าเบื่อ เพราะมนุษย์ทำแต่เรื่องเดิมๆ ตลอด กำจัดคนอื่นโดยใช้สารพัดวิธีที่จะทำได้ ฉันไม่รู้หรือจะทำไปทำไม แล้วฉันก็ไม่เคยกินคนที่ตัวเองกำจัดไปด้วย

ความคิดที่ว่าจะได้มาทอดกายอยู่บนโซฟาหนังทุกคำคืนและเออู้้งเท้าวางบนริโมตทีวีทำให้ฉันเคลิบเคลิ้มไป แต่ในทางที่ตึนะฉันเดินไปมาในบ้านต่อ และสิ่งที่ฉันเห็นก็คือหนังสือมีชั้นหนังสืออยู่ทั่วทุกที่ ถ้าพวกนายถามนะ ฉันว่าหนังสือไร้สาระมาก ฉันเคยมองหนังสือเล่มหนึ่ง ช่างในนั้นมีแต่คำเขียนไว้เต็มไปหมด นอกนั้นไม่มีอย่างอื่นเลย และฉันก็ได้แต่ทาวหวอดไม่หยุด ถึงอย่างนั้นฉันก็ไม่เคยเห็นบ้านที่ตีแบบนี้มาก่อน มีหน้าต่างที่ขอบกว้างอย่างกับสร้างเอาไว้ให้แมวหุ้มที่ขอบนั่งๆ นอนๆ ชุ่มดูและหลับไป สิ่งที่สะกิดใจยามเดินดูและเดินดมรอบๆ ก็คือกลิ่น ที่นี้ไม่ได้มีกลิ่นเหมือนหนูเน่าหรือฉี่ของเจ้าไฮนซ์อ้วน ถ้าพวกนายจะคิดแบบนั้นละก็ มันมีกลิ่นที่... ค่อนข้างเศร้าณะ คล้ายกับโพรงจิ้งจอกเก่าๆ ที่ไม่มีใครอยู่แล้ว

ฉันไม่รู้ว่าคุณนายเคยเข้าไปดูในโพรงจึงจอกที่ไม่มีใครอยู่แล้วไหม แต่ที่นั่นมีบรรยากาศไม่ค่อยดีนักเหมือนกัน ทุกอย่างมีกลิ่นของอดีตและการบอกเล่า และช่วงปีจึงจอกรีนเริง³ ที่จะไม่หวนกลับมาอีกแล้ว

ที่นี้ก็คล้ายๆกัน

ฉันเดินขึ้นบันไดไปและเจอห้องกับหนังสืออีก แต่มีเตียงใหญ่หลังหนึ่งด้วย ฉันกระโดดขึ้นไปทันที ทำไปโดยอัตโนมัติเลย ฉันย่อไปมาบนผ้าปูเตียงนุ่มราวกับเสียดียั่ว-ยั่ว-ยั่ว แล้วก็ตรงอย่างพึงพอใจ ซึ่งทำไปโดยอัตโนมัติเช่นกัน

ฉันจำไม่ได้ว่าครั้งสุดท้ายที่ได้นอนบนเตียงคือเมื่อไร แต่เล่าให้พวกนายฟังได้ว่าฉันเคยอาศัยอยู่ที่ไหน ที่ท้ายหมู่บ้านตรงสุดปลายถนนสายหลักมีเนินเขาเล็กๆ ล้อมรั้วไว้อยู่ มนุษย์เอาทุกอย่างไปโยนทิ้งที่นั่น ของที่พวกเขาไม่ต้องการแล้ว ยางรถยนต์บ้างละ แก้วบ้างละ วิทยุบ้างละ ถังน่องแก้วๆ หรืออะไรทำนองนั้น พวกนายคงไม่คิดหรอกว่าพวกมนุษย์ต้องใช้อะไรบ้างในชีวิต! พวกนี้บ้าคลั่งชั่วของต่างๆ แล้วก็เก็บยึดไว้เต็มบ้าน พอบ้านเต็มก็เอาของเก่าชนิดๆ หน่อยๆ ไปโยนทิ้งและหาซื้อของใหม่ ท่านศาสตราจารย์ที่พวกนายจะได้ทำความรู้จัก บอกว่ามันเกิดจาก *อารยธรรม* เพราะพวกมนุษย์มี *อารยธรรม* ส่วนสัตว์อย่างพวกเราไม่มี และเมื่อมีอารยธรรมแล้ว คนเราจะต้องการชั่วของเยอะเยอะมากมายเพื่อให้คนอื่นชื่นชมและแสดงออกว่าตัวเองมีอารยธรรมแค่ไหน ก็เหมือนกับฝูงกอริลลาที่ทุกตัวจะต้องหุบปากและแสดงความสำคัญนั้นแหละ อย่างไรก็ตาม

³ คำเปรียบเปรยถึงช่วงเวลาในอดีตที่ดีกว่าและมีความสุขกว่าปัจจุบัน

ฉันยินดีที่พวกมนุษย์มีอารยธรรมเช่นนี้และสร้างเนินเขาอันงดงามไว้ให้ฉัน ในชีวิตนี้ฉันไม่มีข้าวของอะไรเลย นอกจากผ้าผืนเล็กๆ ที่อยู่รอบคอ ผ้าผืนนี้ยายเฒ่าแบร์โควิทซ์^๑ให้ฉันมา และฉันก็สวมมันไว้เพื่อระลึกถึงแก

แต่ฉันอยากจะเล่าให้พวกนายฟังเรื่องที่อยู่ของฉันที่นี่ ด้านบนสุดซึ่งมีข้าวของเยอะเยอะของมนุษย์กองอยู่ ที่บนยอดเขานั้น มีอ่างอาบน้ำขึ้นสนิมตะแคงอยู่บนหินก้อนใหญ่ ขาซีซันฟ้า และฉันอาศัยอยู่ที่นั่นแหละ หรือจะพูดให้ถูกต้องคืออาศัยอยู่ที่นั่น

เมื่อเราอาศัยอยู่บนยอดเขา ชีวิตจะดีเลยนะ เพราะวิวดี ว่างสะ และบนนี้ก็อากาศดีสุดๆ แต่หลายครั้งก็ไม่ดีเหมือนกัน เพราะพวกเรีกคุณคอยย่องมาตอนกลางคืนพร้อมกับปากแหลมคม ทำให้ฉันตกใจกลัวแทบแย่

ในหน้าหนาวฉันมักจะนั่งอยู่ริมสุดของขอบอ่างอาบน้ำบนพื้นที่แข็งราวน้ำแข็ง โดยวางหัวบนอุ้งเท้า ทางแนบชิดลำตัว ตูดแมวผอมแห้งของฉันสั่นด้วยความหนาว จากนั้นฉันก็ฝันว่าได้เข้าไปอยู่ในบ้านสักหลังที่มีควันออกมาจากปล่องไฟที่อยู่ในหมู่บ้านข้างล่างนั่น ด้วยเหตุนี้ฉันจึงไม่เข้าใจเลยว่าฉันมานอนอยู่บนเตียงในตอนนี้ได้อย่างไร

จากนั้นฉันก็นึกย้อนไป โกลด์อาจจะเป็นคนที่ผมแบบไม่ต้องสงสัย แต่ฉันเชื่อว่าเขาไม่ใช่คนมีพิษภัยอะไร แถมเขายังรู้สึกผิดด้วย เขามีเชือกสูดอสังการด้วย มีของกินมากมายก่ายกองด้วย มีเตียงนอนแสนนุ่มด้วย มีของทุกอย่างในบ้านหนึ่งหลังด้วย

เพราะอย่างนั้น ลองรวมทุกอย่างเข้าด้วยกันแล้วใช้สมองอันชาญฉลาดของพวกนายตรองดูเถิด

ถูกแผลง เหมือนถูกกรางวัลที่หนึ่งนะสิ!

กินะ ฉันคิดว่าเป็นอย่างนั้นแหละ จนกระทั่งโกลด์ก็กลับเข้าบ้านมา

“สวัสดี”

“อยู่ข้างบนนี่” ฉันบอก

“อ้อ...ฉัน...มี...แก้ว...กิน...”

ฉันฟังไม่รู้เรื่องจึงผลุบลงไปทันที โกลด์ยืนอยู่ในครัว

“ค้นหา...ทั่วแล้ว...แต่...”

ถึงตรงนี้ความอดทนทั้งหมดของฉันก็สิ้นสุดลง

“เอาละ ไม่เป็นไร พุดกับฉันเหมือนที่พุดกับมนุษย์เถอะ!
มีอะไรให้กินบ้าง”

โกลด์จ้องมองฉัน ดูเหมือนหน้าจะซีดลงเล็กน้อย แต่แล้ว เขาก็เอ่ยว่า “หาเจอแค่นี้” ก่อนจะวางโหลแก้วสองโหลกับกระป๋องหนึ่งใบลงบนโต๊ะในครัว

ผลปรากฏว่าโหลแก้วสองโหลกับกระป๋องหนึ่งใบใช้ไม่ได้เลย ในโหลแก้วมีน้ำหวานๆ สีเขียวอยู่ข้างใน โกลด์เรียกมันว่า “แตงกวาดองทรงเครื่อง” ส่วนในกระป๋องมีวงแหวนสีเหลืองมีรู

“ลับประรด” โกลด์บอกและหยิบวงแหวนสีเหลืองยื่นให้ฉัน “นี่คือ...เอ่อ...ผลไม้รสหวานจากแดนไกลทางตอนใต้ของลาตินอเมริกาหรือแอฟริกา ลับประรดเป็นไม้พุ่ม ไม่ใช่ไม้ยืนต้น”

และฉันก็นึกอะไรขึ้นมาได้ว่าโกลด์มีวิธีพุดแปลกๆ เหมือนกับหงส์ พวกหงส์ชอบเล่าโน่นนี่ให้เราฟังเยอะเยาะ เรื่องที่คนเขาไม่ได้สนใจกันนะ เวลาฉันไปคุยกับหงส์ที่นั่งอยู่ริมทะเลสาบว่า “สวัสดี เจ้าหงส์ ชีวิตดำเนินไปเป็นไง” มันจะต้องตอบกลับมาแน่นอนว่า “คือว่านะ ฉันไม่ได้ดำเนินหรอก ฉันว่ายน้ำต่างหาก แต่ขอบคุณนะที่ถามถึง คุณแฟรงก์! วันนี้ว่ายน้ำเวียนกันเป็นอย่างดี สายน้ำอ่อนโยนดี เกือบจะอุ่นๆ แม้ว่าที่กลางทะเลสาบจะมีคลื่นอยู่สักหน่อย ความเย็นข้างใต้ลอยสูงขึ้นมาะ เมียฉัน

มักจะบอกเสมอว่า...” แล้วเล่าต่อไป และต่อไป ซาลาลัลลา ซาลาลัลลา เพราะอย่างนี้เลยไม่มีใครอยากคุยกับพวกหงส์ มันเป็นพวกเพื่อเจ้านะ

“มีเนื้อสัตว์ไหม” จันทาม

โกลด์ส่ายหน้า

“หรือใส่กรอกแฮมละ อย่างน้อยชีสสักก้อนก็ยังดี ฉันชอบเอ็มเมนทัลนะ”

โกลด์ส่ายหน้า

“แล้วควาร์ก⁴ละ ครีมนิดหน่อยก็ได้ ไม่มีเลยเธอ นมละ”

“ฉันไม่มีอาหารอะไรเลย! โทษทีนะ ถ้ามีก็ให้หายแล้วละทุกอย่างเลย แต่ฉันไม่ได้เข้าบ้านนี้มาเป็นชาติแล้ว ตั้งแต่ปีก่อนที่ลินดา...เอ็ม...นั่นแหละ แล้วฉันก็ไม่ได้ชื่อของอะไรเข้าบ้านเลย เพราะฉัน...เอ็ม...คือฉันหมายถึง จะซื้อทำไมกันล่ะ” แล้วเขาก็ไปที่เชือกตรงโน้น บอกตามตรง ฉันไม่เข้าใจสิ่งที่โกลด์พูดเลย นอกจากว่าไม่มีอะไรกิน มีแค่นิวเขียว ๆ กับวงแหวนมีรู

ฉันเลยกินวงแหวนมีรูไปอันหนึ่ง มันมีรสหวาน หวานมาก เหมือนกับหลังหูของหนู แครสแยกว่า แต่ฉันจินตนาการเอาเองว่า มันคือหูของหนู ก็เลยพอจะกินเข้าไปได้

ตอนที่ฉันกินเสร็จ โกลด์เปิดประตูแล้วพูดว่า “เอาละ ฉันว่านายคงอยากไปแล้ว กลับบ้านเสียที...”

ฉันไม่สนใจประตู เดินผ่านโกลด์เข้าไปในห้องนั่งเล่น กระโดดกลับขึ้นไปโซฟา เขยิบตัวออกแล้วบอกว่า “มีเคเบิลทีวีไหม ชอบดูรายการสัตว์หรือเปล่า”

⁴ชีสนุ่มชนิดหนึ่งที่นิยมรับประทานในประเทศเยอรมนี

โซคร้ายที่ผลปรากฏว่าบ้านนี้ไม่มีเคเบิลทีวี

“ทีวีจอยักษ์ แต่ไม่มีเคเบิลเนี่ยนะ”

“ยกเลิกไปแล้ว” โกลด์บอก เขายังยืนงงงวยอยู่ในครัว
ครู่หนึ่ง ก่อนจะเข้ามาในห้องพร้อมขวดใบหนึ่งในมือและนั่งลง
ที่เก้าอี้νωมฝั่งตรงข้าม แล้วเราก็อยู่กันแบบนั้น

โกลด์ไม่พูดอะไรเลย เขาเพียงจ้องไปที่เส้นเชือกและกด
นวดหน้าผากตัวเองราวกับกำลังครุ่นคิดอะไรอยู่ ฉันเองก็ไม่พูด
อะไร เพราะไม่รู้จะพูดอะไร หรือจะพูดออกไปยังงี้ดี

ฉันไม่รู้ว่าจะเริ่มต้นบทสนทนาแบบมนุษย์จริงๆ ยังไง จนถึง
ตอนนี้ฉันได้แต่ฟังมนุษย์พูดคุยกันมาตลอด อีกอย่าง ฉันเคยชิน
กับการที่เราดมกลิ่นกันเป็นอันดับแรก ก่อนจะคุยกันอย่างไม่จบ
ไม่สิ้น มันเป็นความมีวัฒนธรรมนะ เวลาที่ฉันเจอหมาสักตัว
หรือแมวหนุ่มตัวอื่น แล้วมันไม่ได้ดูร้ายหรือขี้อ้อนขั้นสุด ขนไม่มี
เห็บหมัด เราก็จะดมกลิ่นกันและกันอย่างระแวดระวังก่อนในที่แรก
หลังจากนั้นเราจะมุดจมูกเข้าไปดมทุกซอกทุกมุม และฉันหมายถึง
ทุกซอกทุกมุมจริงๆ นะ

แบบนี้จะได้ข้อมูลมหาศาล ถิ่นที่อยู่ นิสัยด้านลบ และ
เรื่องอื่นๆ กับเพื่อนๆ ฉันก็ทำแบบนี้ ท่านศาสตราจารย์ที่พวกนาย
จะได้ทำความรู้จักนะ พวกเราแบบว่าจมูกมุดเข้าด้านหน้า ด้านหลัง
นั่นนี่นั่น และตอนที่เรathonจมูกกลับออกมาก็ชัดเจนเลยว่าพวกเรา
เข้ากันได้!

แต่มนุษย์ต่างออกไป ฉันยังไม่เคยเห็นพวกเขาเอาจมูกมุด
ที่ไหนกันเลย และด้วยเหตุนี้ การจะเริ่มบทสนทนามนุษย์
จึงเป็นเรื่องยุ่งยากซับซ้อนในความคิดของฉัน

โกลด์ยังคงไม่พูดอะไรออกมา เอาแต่ต็มน้ำจากขวดใบนั้น
อยู่เรื่อย ต็มอะไรสักอย่างที่ดูเหมือนน้ำเปล่า แต่กลิ่นไม่เหมือน

น้ำเปล่า ข้างนอกมีตลงแล้ว ในห้องเต็มไปด้วยความเงิบ และสำหรับฉัน บรรยากาศแบบนี้ก็น่าจะเป็นปัญหาระยะยาว โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเราอาศัยอยู่ด้วยกันแล้วในตอนนี้ ฉันคิดว่าอยู่แบบหนึ่งว่าจะกระโดดขึ้นไปบนตักโกลด์และหันบั้นท้ายจ่อหน้าให้เขาดมเป็นการเปิดบทสนทนาดีไหม แต่แล้วจู่ๆฉันก็เอ๋ยอะไรบางอย่างขึ้นมา คำพูดเหล่านั้นพรุ้งพรูจากปากฉันเสียได้

“รู้จักฟิลิปเปอร์ไหม”

โกลด์มองมาที่ฉันด้วยสายตาราวกับว่าฉันขี้บวม

“อะไรนะ”

“ฟิลิปเปอร์นะเธอ มันเป็นโลมาแสนฉลาดที่มนุษย์ช่วยมาในทีวีไง ฉันชอบดู แต่ไม่เชื่อหรอกนะ”

“อะไรนะ นายไม่เชื่ออะไร”

“ก็ไม่เชื่อนะสิว่าโลมาจะฉลาดขนาดนั้นได้ คือฉันรู้จักปลาการ์ปตัวหนึ่ง ที่ทะเลสาบนี้แหละ มันเป็นโลมาตัวเล็กหรืออะไรทำนองนั้น แต่มันไม่ฉลาดเอาเสียเลย สมองเป็นศูนย์ นายรู้จักปลาการ์ปที่ฉลาดไหมละ หรือโลมานะ”

นี่คือหัวข้อการสนทนาที่ดีมากอย่างปฏิเสธไม่ได้ “โลมาต่างจากปลาการ์ป มันไม่ใช่ปลา” โกลด์บอก “โลมาเป็นสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนม เหมือนกับพวกวาฬ”

จากนั้นเขาก็เงยไปนาน ตีมน้ำจากขวดต่อ เขาองกระหายน้ำสุดๆ และตอนที่ฉันกำลังคิดว่า โห หมอนี่คงไม่ไหวแล้วละ โกลด์ก็เอ๋ยขึ้นมาดื้อๆว่า “รู้จักแลสซีไหม”

แล้วฉันก็ “รู้จักสิ!”

แล้วเขาก็ “แลสซี พระเจ้าช่วย ตอนเด็กๆฉันอยากมีหมาที่หน้าตาแบบนั้นเลย คอลลี! สวยสุดๆ! ตอนนั้นฉันคลั่งแลสซีมาก”

จากนั้นก็เริ่มต้นจริงๆ เสียที เราผ่านฟิลิปเปอร์กับแลสซี ไปสู่ฟิวรี ต่อด้วยผู้ตรวจการสุนัขเร็กซ์ แล้วก็เจ้ากบเคอร์มิต คิงคอง กวางน้อยแบมบี้ คุณม้ามิสเตอร์เอ็ด การ์ฟิลด์ เรื่องทั่วไปเกี่ยวกับเพนกวิน และคำถามที่ว่าทำไมฝั่งน้อยมายาถึงนำรำคาญนัก

“ฝั่งทุกตัวเป็นพวกคงแก่เรียนใหม่” โกลด์ถาม

“ส่วนใหญ่ใช่” ฉันบอก

โกลด์รู้เรื่องน่าสนใจมากมายเกี่ยวกับสัตว์ที่มีชื่อเสียง แต่ก็รู้เรื่องที่ไม่น่าสนใจมากมายเช่นกัน เขาเล่าเกี่ยวกับ *สัตว์ในวรรณกรรม* และถามว่าฉันรู้จัก *โมบี-ดิก*⁵ ใหม่ รู้จัก *แมวมูร์*⁶ หรือเปล่า และรู้จักเจ้าหมีไร้พิษสงที่ชื่อ *ลู* หรือ *พู* หรือ *พูท์*⁷ นี้แหละไหม อีกปัญหาก็คือฉันเข้าใจโกลด์ได้น้อยลงเรื่อยๆ เขาตีพิมพ์หมดขวดแล้ว และพูดราวกับมีก้อนแข็งขูดอยู่ในปาก ท้ายที่สุดโกลด์โหม่งตัวจากเก้าอี้นวมไปข้างหน้าอย่างยากลำบาก หัวเข่าโยกคลอน ฉันได้กลิ่นเครื่องตีพิมพ์จากลมหายใจของเขา

“แพรงก็ ขอถามอะไรหน่อยสิ แต่ตอบตามความจริงเลยนะ! ฉันบ้าหรือเปล่า ตอบมาตรงๆ ได้เลย!”

ฉันตอบไปว่า “ไม่หรอก คือแบบ ฉันว่าไม่นะ”

⁵ ชื่อว่า *พจนานุกรมวรรณกรรมคลาสสิกเรื่อง Moby-Dick* เขียนโดย เฮอริแมน เมลวิลล์ นักเขียนชาวอเมริกันในปี 1851

⁶ ชื่อ *แมวมูร์* จากวรรณกรรมแนวเสียดสีสังคมเรื่อง *Lebens-Ansichten des Katers Murr* เขียนโดยอี.ที.เอ. ฮอฟฟ์มันน์ นักเขียนชาวเยอรมันในปี 1819

⁷ ชื่อ *หมี* จากวรรณกรรมเยาวชนเรื่อง *Winnie-the-Pooh* เขียนโดย เอ.เอ. มิลน์ นักเขียนชาวอังกฤษในปี 1926

และเขาบอกว่า “นี่แหละคือหลักฐาน! เวลาถามแมวว่าเราบ้าไหม แล้วแมวตอบกลับมา ก็แสดงว่าเราบ้าไปแล้ว! นี่แหละคือหลักฐาน!”

จากนั้นโกลด์ไม่พูดอะไรอีก ได้แต่ทำตัวอ่อนปวกเปียกดูเศร้าสร้อยอยู่บนเก้าอี้นุ่ม ท้ายที่สุดเปลือกตาของเขาก็ปิดลง เขากรนดังราวกับหมาป่าทั้งฝูง ถึงอย่างนั้นก็เป็นบทสนทนาที่ดีนะ

ฉันค่อยๆ ย่องขึ้นบันไดเข้าไปในห้องที่มีเตียงสุดนุ่มและทอดกายลงนอน แต่แล้วฉันกลับตื่นตัวเกินเหตุ จึงกระโจนไปที่ขอบหน้าต่าง มองดวงจันทร์ลอยสว่างเหนือเนินเขาซึ่งมีอ่างอาบน้ำเก่าของฉันอยู่บนยอด แล้วก็คิดว่า แฟรงก์ เจ้าถั่วเสียดิ จะไม่มีใครเชื่อนายอีกแน่ ขนาดตัวนายเองยังไม่เชื่อเลย

